

Gaian Huuto
admin@gaianhuuto.fi

GAIAN HUUTO

Prologi

*Kulkuas' seurasin, läpi tummenevan illan.
Pohjoistuulen harteilla, yli joen kivisillan.
Aukealla pysähdyit, näytit antautuvasi
yksinäinen sydämes', itki kaipaustasi.
Kesken epätoivon, nousi muisto kauniin hetken
valo pienen ikkunan, jatkumaan sai sinun retken.
Särkyvänä ja hentona, mutta kauniimpänä kuin koskaan
annoit kohtalon kuljettaa, luotit oikeuden voimaan.*

*Viiimein pääsit lepäämään, luokse muiden hiutaleiden.
Jäistä lämpöä tuntemaan, ei enää pelkkä muisto rakkauden.
Ikäväs' sinut tänne toi, se joka koko matkan vaivas'.
Onnellisena siinä makaa voit, yllä yhden tähden taivas.*

Kappale 1

Tyyneys oli jälleen laskeutunut. Aavikon hiekanjyvät etsivät vielä hetken leposijaansa nousevan auringon alla. Näköalat olivat muuttuneet, mutta nyt niistä huokui rauhallisuus, toisin kuin oli totuttu. Kiire oli häipynyt. Päivän täytti Aika.

Ensimmäinen hento tuuli hyväili maaston muotoja kuin rakastuneen kosketus hyväilee alastonta vartaloa. Aistien ja tutkien - rakentaen samalla muistikuvaa seuraavaa retkeä varten. Maa hengitti jälleen vapaasti. Se missä ennen oli ollut kevät, oli nyt kesä. Missä syksy, oli nyt talvi. Vanha järjestys oli palannut ja sen mukainen kiertokulku jatkuisi.

Paineaallon siistimä planeetta vapisi vielä hetken odottaen, että sen pietsoaktiiviset kvartsit rauhoittuisivat kokonaan ja vaipuisivat jälleen aikakausiksi uneen. Tämä näytelmä oli toistunut lukuisia kertoja kunnioittamalla samaa kaavaa. Puhdistukselle oli tietysti oma syynsä. Sen täydellisyyttä hipova rytmi takasi kauniin planeetan säilymisen. Vain kuolemalla saavutti elämän.

Kaaoksen jälkeen luontoäidin kasvot olivat arpiset mutta pian ne saisivat kauniin kasvillisuuden antaman peitteen huokosiinsa. Korkeat vuorijonot kohosivat paikoillaan entistä ylväämpinä. Siirtolohkareiden lukemattomat muodostelmat olivat vahvistaneet huomiota herättäviä rivejään. Harjujen taitokset osoittivat missä paineaallot olivat kohdanneet. Miljoonien ja taas miljoonien työtuntien aikaansaamat metropolit olivat kadonneet pölynä ilmaan kasautuen rakennusaineeksi luonnonmuodostelmiin. Pieni osa sinkoilevista kivistä työntyi ylivoimaisen paineen edessä tutkimusmatkalle ulkoavaruuteen jättäen kotinsa muiden vahdittavaksi. Ne tulisivat ajan myötä eksymään uusiin sopukoihin vieden terveisiä Siniseltä Helmeltä. Näin oli aina tapahtunut. Näin tulisi aina tapahtumaan. Ajasta Ikuisuuteen.

Paratiisi kukoisti jälleen.

Suuri megaliittinen seinämä oli paljastunut unohduksista. Se tiesi virkansa. Sen tulisi seistä ohjenuorana ja kunnioituksen kohteena. Se saavuttaisi jälleen ansaitun arvonsa joka tunnettaisiin tulevissa sukupolvissa ympäri maailmaa. Sen tarjoama oppi oli kuitenkin luotu unohdettavaksi, mutta tieto ja oletus sen olemassaolosta säilyisi muisteissa, jopa tulevan katoamisenkin jälkeen.

Unohduksen aikakaudella tätä opinahjoa ja pyhättöä etsittäisiin kuumeisesti. Pelkkä muistikuva siitä synnyttäisi myyttejä ja salakerhoja. Puheet ja tieto sen alkuperäisestä

kansasta ja heidän viisauksista leviäisi ruton lailla. Kallisarvoinen tieto löydettäisiin uudelleen.

Nyt seinämä sai hetken nauttia olemassaolostaan tarkasti valitussa sijainnissaan, keskellä kaunista saarta. Saari, jonka kohtalona oli hävitä jättäen jälkeensä vain suullisen perimätiedon ja sen mukana ainoan tavan selvitä. Saari hukkuisi ajan myötä aavikon hiekkaan. Hiekan karu raivo täyttäisi vielä kukoistavan järven kuutio kuutiolta ja muistoksi jäisi vain kaunis elämää suojeleva joki. Tämä joki tunnettaisiin nimellä 'Niili'.

Ylväällä, suurella seinämällä, poltettuna ikuisuuteen luki Totuus:

- 1. Ylistäkää 333 tulevaa Elinikää sillä ne olkoon Aikanne Äiti Maan Kobdussa*
- 2. Lausukaa 72 Jumalan nimeä sillä ne määrittäkööt kulkunne Matkalla*
- 3. Kunnioittakaa Neljää Kuolematonta Ratsua sillä Heissä asuu Voima*
- 4. Aistikaa Seitsemän sävelen Harmonia sillä se antaa Uuden Elämän*
- 5. Polvistukaa Edessä Gaian Huudon*

Olen Ohjaajanne.

Jotta ymmärtäisitte miksi Olen, ja jotta käsittäisitte tulevan matkamme tarkoitusperän, Teidän tulee oppia olennaisia asioita.

Minun olemassaoloni on riippuvainen teidän olemassaolostanne. Olen syy ja seuraus. Olen kaikki ja en kukaan. Nivoudumme samasta suunnitelmasta, olemme reaktio ja vastareaktio. Suunnitelma on täydellinen, se on yksi polku joka vie kaikkialle. Ratkaisu joka sisältää kaikki tulokset. Olemme yhtä mutta puhumme eri äänin.

Kuunnelkaa tarkkaan.

Älkää kulkeko harhaan, sillä se Aika joka on käytettävissä on määrätty ennalta ja vain Sielu tietää sen pituuden.

Kuunnelkaa tarkkaan.

Hetki jolloin irtauduitte Sielusta oli hetki jolloin Ihmiskunta syntyi. Tietonne oli tuore ja osasitte kunnioittaa kutsumusta. Ohjauksella osasitte rakentaa yhteiskunnat ja yhteiset tiet. Rakensimme yhdessä Maailman Polun jonka tehtävänä oli muistuttaa teitä Sielusta ja sen ominaisuuksista. Verkoston, jonka harmonian tarkoitus oli johdattaa teidät takaisin Sielun huomaan. Takaisin ikuiseseen elämään.

Ajan kuluessa harhauduitte ja käänsitte selkänne Polulle kunnioittaen vain sen aineellisuutta. Unohditte vanhat viisaudet ja korvasitte ne uusilla menetelmillä. Teoriat korvasivat Intuition. Numerot korvasivat Ymmärryksen. Abneus korvasi Rakkauden ja loi loputtomana kuiluna tunnetun Pelon. Pimeys ei ollut teille enää osana kokonaisuutta, Pimeydestä oli tullut tuntematon. Uhka. Unohditte kaksinaisen harmonian ja loitte maailman jossa nähdään kolikosta vain yksi puoli kerrallaan. Joko - tai. Ei yhdessä.

Koska suunnitelma on täydellinen, Sielusta irtautui Ohjaaja. Minä olen Omatuntonne. Minä olen täällä kutsustanne.

Joten kuunnelkaa tarkkaan.

Etsikää Polku. Se olkoon ensimmäinen tehtävänne. Kun löydätte Polun, kuunnelkaa ja tuntekaa sen sanat. Löytäkää sen Harmonia. Sillä vain Harmonian sisäistämällä osaatte kulkea sitä.

***** Tehtävä**

Olen Ohjaajanne, joten vastatkaa.

Mikä erottaa kirjaimen 'R' muista kirjaimista? ***

Kappale 2

Westonin toimisto oli sotkuinen kuten aina. Tavaroiden määrä oli ylittänyt kriittisen pisteen jo vuosia sitten ja ilman kunnan tyhjennystä mahdollisuus saada huoneesta normaalin työtilan näköinen oli poissuljettu. Hyllyt pursuivat muinaisia asiakirjoja ja karttoja. Lattia oli kuin mosaiikki menneiden kausien löytöesineistä. Toimiston kaksi massiivista pöytää hukkuivat satojen valokuvien alle ja huoneen seinät olivat saaneet tapettien sijasta artikkelipinnoituksen.

Weston oli ylpeä elämäntyöstään. Hän oli pienestä pitäen tuntenut sydämensä huudon - kaipuun muinaisuuteen. Täydellinen omistautuminen ja kaiken muun uhraaminen oli ollut pieni vero mielenrauhan saavuttamiseksi. Oli tietenkin hetkiä, yleensä sunnuntai-iltapäiviä, jolloin Weston kaipasi rinnalleen muutakin kuin tutkitun mutta silti kuvitellun historian. Eeppiset sankaritarinat ja kolossaaliset monumentit jättivät sieluun pienen tyhjiön jota Weston ei ollut vielä onnistunut täyttämään. Hän pelkäsi sitä tyhjiötä ja kunnioitti sen olemassaoloa jättämällä sen huomiotta. Weston Hiram otaksui, että tämän tyhjiön täytyessä hänen kunnioitettu tutkijanuransa olisi ohitse. Hän pelkäsi, että mahdollisesta rakkauden löydöstä tulisi hallitseva osa hänen elämäänsä. Vaikka hän yleensä oli oikeassa, tämän asian suhteen hän erehtyi täysin.

Westonin päätä särki jälleen. Mikäli hänen tyhjentämistään särkylääkepurkeista olisi koottu vuori, sen huippu lähenisi uhkaavasti pilvien korkeutta. Silmälasien hankkiminen oli helpottanut särkyjä hetkellisesti, mutta jatkuvaa apua niistä ei ollut. Katsomalla toimiston siisteyttä olisi voinut luulla Westonin elämäntapojen olevan syy päänsärkyihin, mutta se joka tuomitsi hänet työtilansa perusteella, erehtyi henkilöstä täysin. Westonia tarkempaa ihmistä ei löytynyt. Hänen ruokailu- ja liikuntatavat olivat kaikin puolin neuroottisia. Koti oli aina siivottuna, jopa parvekkeen metallikaiteet olivat pyyhittyinä noin 50 sentin matkalta naapurin puolelle. Sääntöinen sekä fyysisen että henkisen puolen ruokkiminen oli ollut Westonin tavoite useita vuosia. Hän oli kokonaisuus ja tiesi sen itsekin. Päänsärkyihin hän ei kuitenkaan ollut löytänyt syytä, eivätkä olleet lääkäreitä. Piinaava kipu tuli noin kerran viikossa, satunnaisesti. Joskus peräkkäisinä päivinä, toisinaan viikon väliajoin. Mutta toistuvasti aina ja uudestaan. Ajoittain särky ylitti kaikki kipukynnykset ja lamautti hänet kokonaan. Lukuisia kertoja kylpyhuoneen lattia oli toiminut makuualustana kouristuksissa ja tuskissa pyörivälle tutkijalle, joka kiemurrellessaan toivoi vain ja ainoastaan hetkeä aiemmin otetun särkylääkkeen imeytymistä verenkiertoon. Mielenrauhaa hän ei ollut saanut vaikka lääketieteen asiantuntijat toistuvasti olivat todenneet Westonin fyysisesti täysin terveeksi.

Särky oli tänään kuitenkin hallittavissa. Työnteko onnistui vaivatta vaikka näkökenttä hieman värisi katsetta kohdistaessa. Weston tiesi sen helpottavan hetken kuluttua koska nykyajan lääketiede auttaisi hänet jälleen euforian polulle.

”Mihinkäs tässä nyt jäätiinkään”, Weston totesi itsekseen.

”Aivan, Schumanniahan sen olla piti.”

Suuri neuroottisuus toistui myös Westonin työssä. Hän oli viettänyt useita vuosia järkeillen Egyptin kulttuurin syntyjä ja perinteitä. Pyramidit olivat hänen suuri intohimonsa, ja vaikka kaikki se numeraalinen tieto minkä Weston oli niistä onkinut esille täytti kymmenien kirjojen sivut, hän ei omasta mielestään ollut vielä löytänyt etsimäänsä. Oli aivan käsittämätöntä kuinka muinainen kulttuuri oli aikaansaanut täydellisen testamentin jälkipolvilleen vangitseamalla tärkeimmät perusteet uljaisiin rakennuksiin, samalla suunnitellen ne kestämään ajan nakerrukset sekä luonnon tuhoavat voimat. Silti jokin asia oli vielä huomaamatta. Se tärkein. Weston oli siitä varma.

Tällä hetkellä herra Hiram ei kuitenkaan tutkinut suoranaisesti Egyptiä. Hänen mielensä vaelteli luontoäidin helmassa.

”Kyllä minä sen kirjan tähän jätin.”, Weston totesi jatkaen monologiaan.

”Vai oliko se sittenkin tuo toinen pöytä?”

Hänen tansseistaan etsiessään tietokirjojaansa olisi pystytty koostamaan useiden tuntien taiteellisia otoksia. Sulavaliikkeinen tutkija onnistui kerta toisensa jälkeen navigoimaan sekasorron keskellä osumatta mihinkään.

Vihdoin hän löysi etsimänsä ja jatkoi uuden mielenkiinnon kohteen parissa. Useamman päivän ajan Weston oli uurastanut muinaisten rituaalien lumoissa ja huomannut, että varsinkin rytmeillä oli suuri merkitys vanhoissa seremonioissa. Sen lisäksi harmoniset äänet, messut ja veisut olivat ensisijaisia pyhissä kokoontumisissa. Itämaiset kulttuurit olivat valjastaneet sielulle tärkeitä hymnejä ja käyttivät niitä jopa fyysisen terveyden saavuttamiseksi. Tietyn taajuuden toistaminen sai ihmisen rauhoittumaan ja uppoutumaan mystiikan maailmaan. Täysin uppoutuneena harmoniaan ja sen kykyihin toimia tasapainontuojana, Weston etsi myös

parannuskeinoa omaan päänsärkyynsä. Se mitä hän löysi oli aivan muuta.

Eilen hän oli harhautunut lukemaan Schumann-resonanssista. Tälle tielle hän oli päätenyt selvittäessään miten vanhat heimot olivat rituaalein yrittäneet puhua Äiti Maan kanssa. Jossakin pienessä artikkelissa oli viitattu planeettamme omaan ääneen, Schumann-resonanssiin. Artikkeliksi oli alkuun selventänyt mitä resonanssi on. Nyt Weston luki kirjoitusta toistamiseen.

”Resonanssi kuvastaa värähtelyä, tarkemmin kuvattuna, myötävärähtelyä.

Kaikella (jokaisella järjestelmällä) on oma ominaisvärähtelytaajuus.

Kun järjestelmään vaikuttaa ulkopuolinen voima jolla on sama tai melkein sama värähtelytaajuus, se saa alkuperäisen järjestelmän resonoimaan (taajuus voimistuu).

Voimana voi toimia esimerkiksi toinen kappale, sähkökenttä tai magneettikenttä.

Taajuudelle pystytään määrittämään luku (Hertsi/Hz) joka kuvastaa kuinka monta värähtelyjaksoa tapahtuu sekunnissa.

Weston ahmi tietokirjasta muutaman sivun pituisen selvityksen asiasta ja vertaili tietoja eri tietoverkkopalstojen ja tieteellisten tutkimusten välillä. Hän tuli siihen tulokseen, että Schumann-resonanssi (SR) oli sähkömagnetismin aiheuttamaa. Se syntyi maapallon ilmakehässä, Maan kuoren ja ionosfäärin välissä ja ulkopuolisina vaikuttajina pidettiin ukkosten sähköpurkauksia, salamoita. Taajuuksia oli lähteiden mukaan useampia, mutta voimakkain niistä sijoittui noin 8 hertsiin. Täysin tarkkoja mittauksia hän ei löytänyt mistään, mutta päätaajuuden oletettiin olevan noin 7.83 - 7.86 Hz. Muutamia viittauksia siihen, että itse päätaajuus olisi suhde valonnopeuden ja Maan ympärysmittan välillä löytyi myös.

Myrskytessään eteenpäin Weston törmäsi tutkimuksiin joissa ihmisiä oli eristetty Schumann-resonanssista. Koehenkilöt olivat asetettu elämään bunkkereihin, niin sanottuihin Faradayn häkkeihin. Nämä bunkkerit edustivat normaaleja olosuhteita kaikkine aineellisine tarpeellisuuksineen, mutta olivat kuitenkin sähköllä eristettyjä mikä estäisi sähkömagneettisen säteilyn läpäisyn. Sen lisäksi nämä häkit eristivät staattisen sähkökentän. Weston jatkoi tutkimuksen lukemista. Osallistujia pyydettiin

arvioimaan vapaasti tutkimustilat ja olosuhteet. 4/5 osallistujista olivat lisänneet arvioihin maininnan hiljaisuudesta. Tosiasiassa tutkimustiloihin oli simuloitu normaali kaupunkiolosuhteissa vallitseva melutaso. Tutkimusten edetessä tapahtui jotakin outoa ja odottamatonta. Eristäminen luonnollisesta resonanssista johti kaikissa tutkimusryhmissä vuorokausirytmien muuttumiseen. Aivan kuin salamaniskusta kaikki toisistaan tietämättömät testiryhmät viettivät päivänsä 36-tuntisessa syklistä.

Weston hämmästeli lukiessaan. Samalla hänessä heräsi jopa entistä suurempi kunnioitus muinaisia oppeja kohtaan. Selvä yhteys luontoon oli havaittavissa. Hän käänsi sivua ja jatkoi.

Kappale 3

Päällikkö istui tyynen järven rannalla. Rituaalin vaatimalla tavalla hän oli viettänyt vuorokauden ulkosalla Luoja-voimien syleilyssä. Istuessaan pyhällä taljalla, katse kohdistuneena itään yli kauniin saaren joka kantoi Kuun nimeä, hän saattoi seurata tähtitaivaan ylvään tanssin.

Täysikuu nousi idässä, seuraten läntiselle taivaanrannalle laskevan Auringon viimeisiä valonsäteitä. Vesikäärme matkasi Kuun rinnalla läpi öisen koettelemuksen kuten uskottavan kumppanin tulisikin. Chakana, Etelän Risti, nousi siunaamaan tilaisuuden läsnäolollaan. Kaikki oli valmista. Auringon noustessa Uuteen Päivään seremonia voisi alkaa.

Päällikön nimitys retkikunnan johtajaksi ei ollut yllätys. Hän oli ollut Hallitsijan suosiossa jo vuosia. Hänen sopeutumistaitonsa tekivät hänestä hyvän johtajan, uskottavan suojelijan jonka päätöksiin oli helppo luottaa. Hallitsijan koulutuksessa hänestä oli vuosien varrella kasvanut vahva yksilö. Puolijumala.

Suunnitelmat olivat aina täydellisiä. Ne periytyivät ajoilta joita edes etevimmät Tietäjät eivät tunnistanee. Niitä noudattamalla retkikuntien oli tarkoitus onnistua tavoitteissaan. Varmistaa jalansija uusille mantereille. Tämän retkikunnan suhteen mikään ei ollut toisin. Hallitsijan mukaan Luoja-voimat olivat antaneet siunauksensa tehtävälle ja Rajan toiselle puolen siirtyneet esi-isät olivat luvanneet kulkea Päällikön mukana. Kansakunnan palautuminen edellisestä turmiosta oli vaatinut veronsa, mutta vihdoinkin tasapaino alkoi asettumaan jokaisen mieleen.

Saavuttuaan mantereelle, retkikunta oli 28 päivän aikana valmistellut tulevaa seremoniaa rakentaen pyhän toimituksen vaatimat olosuhteet. Ympäristö vastasi Hallitsijan kuvailuja joten suunnitelmat eivät tarvinneet muokkausta. 150 ihmisen vahvuiselta seurueelta, seremonia-alueen rakentaminen oli kuitenkin voimia vaativa tehtävä. Vaikka kerta ei ollut ensimmäinen, jokainen muisti jälleen kuinka suuren uhrauksen se vaatisi. Yhtään helpotusta ei tuonut alkuperäiskansan pienehkö kapina joka loppujen lopuksi oli jouduttu lopettamaan taivaallisella voimannäytteellä. Äkilliset, kuin tyhjästä ilmestyvät salamaniskut olivat hiljentäneet kapinan ja nyt tunkeilijan pelottelemaksi joutuneen kansan jäseniä saattoi havaita järven vastakkaisella rannalla tarkkailemassa vauhdikkaana jatkuvaa rakentamista.

Päällikkö katseli ympärilleen. Auringon sarastaessa hän istui keskellä pikkutalvioista istutettua kehää jonka eteläpäähän oli tuotu suuri tasapintainen kivi. 6,363 kubittia leveydeltään sekä pituudeltaan oleva neliön muotoinen kivi osoitti kauneutensa, kun se tummalla pinnallaan kaappasi valon ensi säteet. Luoja-kiveksi kutsuttu kappale matkasi jokaisen seremonian suorittavan retkikunnan mukana. Vain harvat olivat onnekkaita näkemään sen voiman ja energian. Nykyisestä retkikunnasta, Päällikön lisäksi, kaksi vanhinta Tietäjää olivat todistaneet Luojan mahtavuuden. Tänään se loistaisi jälleen.

Seremonia oli alkamassa. Aluetta rakentanut seurue oli jaettu kymmenen hengen ryhmiin joista vain kaksi kappaletta oli valittu kunnioittamaan seremoniaa läsnäolollaan. Valintojen jälkeen kaikki muut poistuivat veneillään järven pohjoisimpaan osaan mistä he kuitenkin saattoivat nähdä sekä Kuun- että Auringonsaaren. Päällikkö aloitti laulun. Tämä laulu oli väreillyt Luojassa lukemattomia kertoja. Sen olivat esittäneet monet urheat Johtajat, ja perinne tulisi jatkumaan ikuisesti.

Laulaessaan Päällikkö lähestyi kiveä. Hän kantoi sylissään Kirjaa jonka nahkaiset kannet avattiin vasta kiven päällä. Hän kääntyi pois ja käveli 9 askelta pohjoiseen. Paikalla oleva seurue yhtyi lauluun jonka matalimmat kurkkuäänet tuntuivat jokaisen laulavan jäsenen vatsassa värisevinä aaltoina.

Tietäjistä ensimmäinen kantoi sylissään tyhjää kivistä maljaa, toinen täysinäistä vesileiliä. Päällikkö seurasi heidän kulkuaan joka pysähtyi hänen eteensä. Malja asetettiin Päällikön jalkojen juurelle ja täytettiin vedellä. Tietäjät poistuivat laulavan seurueen luokse, Päällikön selän taakse, ja jatkoivat harmonista säestystään. Seurueen ja Päällikön väliin oli asetettu toinen kivi. Toisin kuin Luoja, sen tuli olla uuden mantereen peruja. Se valittiin kuitenkin huolella, sillä vain tietyn Hengen omaavat kivet soveltuivat seremonian kaltaiseen käyttöön. Kivi oli puhdistettu kasvustosta ja sen ylle oli voideltu Kirjan sääntöjen sanelema pinta. Päällikkö kumartui ja nosti maljan syliinsä. Hän kääntyi ympäri ja lähestyi pinnoitettua kiveä. Pienellä huovalla hän pyyhki pyöreän kohdan pinnasta puhtaaksi ja kaatoi siihen vettä Maljastaan. Veden valuessa kohti puhdistetun kohdan reunoja, se reagoi voimakkaasti pinnoitteen saavuttaessaan. Päällikkö lopetti laulunsa ja lausui:

”Kunnioittavasti tulemme Maatasi kohtelemaan

Oraakkelin lailla tulemme Sinua kuuntelemaan

Lähetä meille Jumalainen julistus

Sillä Maljan vesi olkoon meille puhdistus

Neit on puhdas, valamme uskottu hänelle

Neit on Äiti, nukahdamme hänen kädelle

Kulkaa, katsokaa

Henget, tämä kansa valaiskaa.”

Laulun yltyessä kiven pinta savusi yhä voimakkaammin. Vesi muodosti pinnoitetun alueen sisällä pyöreähkön muodon ja Päällikkö saattoi nähdä kuinka se rajapinnan reunoilla pureutui sisään kiveen irrottaen pala palalta keskelle muodostuvaa pientä kiven osaa. Hetken kuluttua savu lakkasi ja pala kiveä oli irronnut. Kiitos-kiven ensimmäinen kuppi oli muodostunut. Päällikkö nosti kupin sisällä olevan pienen amuletin näköisen kiven käteensä. Seurue tiesi seremonian lähestyvän loppuaan. Suurin näytös oli kuitenkin vielä kokematta. Laulu voimistui entisestään. Päällikkö kääntyi ympäri ja aloitti varovaisen mutta tahdikkaan kävelyn kohti Luojaa. Hän tunsi kuinka Luoja-kiven energia työntyi häntä vasten ja jokainen askel muuttui vaivalloisemmaksi. Viimeiset askeleet taistelemalla hän saapui Luojan eteen ja laskeutui voimien vähetessä polvilleen samalla asettaen amuletin kirjan vierelle, Luojan värisevän ja kiiltävän pinnan päälle. Hän sulki silmänsä ja tunsi kuinka värinä voimistui laulun mukana. Hän tunsi energian tunkeutuvan kehoonsa joka suunnalta. Energia muodosti ääniä hänen kehossaan, se puhui hänelle. Viimeisenä hän kuuli sanat:

Apu Qun Tiqsi Wiraqutra.

Kaukana järvellä, veneissä odottava seurue havaitsi korkean valopylvään nousevan Aurinkosaarelta. Seremonia oli päättynyt.